

MUZEJNÍ

SPOLEK
V UHERSKÉM HRADIŠTI
občanské sdružení

SPOLKOVÝ ZPRAVODAJ

číslo 14., prosinec 2017

Valná hromada spolku

Valná hromada byla svolána na 2. března 2017 pozvánkou rozeslanou podle stanov s programem:

- 1) Zahájení
- 2) Volba mandátové a návrhové komise
- 3) Zpráva o činnosti představenstva a plnění programu činnosti v roce 2016
- 4) Zpráva o hospodaření spolku za rok 2016
- 5) Zpráva revizní komise
- 6) Zpráva o stavu členské základny v roce 2016
- 7) Návrh programu činnosti na rok 2017
- 8) Diskuse
- 9) Usnesení
- 10) Závěr

Ve stanoveném čase zahájení bylo přítomno jen 57 členů, proto bylo jednání valné hromady ukončeno, aby mohlo být podle stanov po 30 minutách znovu zahájeno. Jednání zahájil a řídil předseda spolku Ing. Ladislav Šupka. V úvodu navrhl doplnit do programu další bod – udělení čestného členství. Návrh byl schválen a pak i celý program s tím, že za zprávu revizní komise byl zařazen doplněný bod programu.

Do mandátové a návrhové komise byli navrženi a poté jednomyslně zvoleni: Ing. J. Hrabec, H. Válková a V. Pochylá. Mandátová komise vyhlásila skutečný počet přítomných (57) a prohlásila valnou hromadu za usnášeníschopnou.

V úvodu své zprávy vzpomněl předseda úmrtí člena Ing. Lubomíra Sklenáře, přítomní uctili povstáním.

Rok 2016 možno hodnotit jako další úspěšný. Představenstvo se scházelo podle potřeby s častým využitím elektronické komunikace. Pravidelně se jednalo o běžných organizačních a administrativních záležitostech, upřesnění programu činnosti a o změnách v členské základně. Nejdůležitějším úkolem bylo dokončení administrativy a formalit pro zápis do rejstříku u Krajského soudu v Brně. 26. července se tak náš spolek stal oficiálně zapsaným spolkem (z.s.) podle stanov schválených na valné hromadě 25. února 2016.

Nejvíce se činnost předsednictva točila kolem realizace ročního programu. Došlo ke změnám schválené verze:

Z plánovaných přednášek se neuskutečnily přednášky dr. Onderky a doc. Galušky jednak pro nedosažitelnost přednášejícího, jednak pro nedokončený výzkum. Rovněž 14. cyklovýlet Za památkami regionu se nekonal pro takřka nulovou účast. Poprvé v historii této akce.

Po zhodnocení časové kalkulace usoudilo předsednictvo, že plánované zájezdy na Karlštejn a do Kuksu není možno zvládnout jako jednodenní a upustilo od jejich organizace. Pražské výstavy proponované na 30. červenec se nesetkaly s dostatečným zájmem členstva. Podobně dopadla nabídka na listopadové zájezdy na výstavy variantně do Vídně nebo do Prahy.

První akcí, která se uskutečnila po valné hromadě, byl 6. března zájezd na výstavy do Prahy. V Konírně Pražského hradu se konala výstava Tiziano Vanitas, pěkná výstava s až přílišnou reklamou, naštěstí před Hradem ještě bez trapných front. Ve Valdštejnské jízdárně výstava Bez hranic, umění v Krušnohoří mezi gotikou a renesancí. Nesmírně zajímavá výstava dokladující vysokou úroveň této oblasti v pozdním středověku. Snad jen opakovanými návštěvami by mohl návštěvník vstřebat všechnu tu krásu. Mnozí navštívili i třetí doporučenou výstavu v Náprstkově muzeu – Říše středu z dějin Číny a případně i další z četných pražských výstav.

Ještě v březnu se konala i přednáška a beseda s doc. PhDr. Kamilem Janíšem, CSc. ve výstavě k 150. výročí narození Karla Jaroslava Obrátla, významného sběratele a bibliofila, kulturního pracovníka, etnografa, novináře, spisovatele, básníka, vydavatele a překladatele erotické literatury, který velkou část svého života spojil s Uherským Hradištěm.

V polovině dubna pokračoval Ing. Jiří Deml v cyklu promítání digitalizovaných filmů z archivu Studia amatérského filmu. Tentokrát převážně byly zaměřeny do oblasti ekologie jako připomínka 40. výročí první celostátní soutěže amatérského filmu v Uherském Hradišti pod názvem Týká se to také tebe. Tento název dal soutěži právě jeden z filmů SAFu. Připomenuti tak byli v předchozím období zemřelí tvůrci František Faja Postava a Jan Hajdich.

Již počtvrté se stala součástí našeho jarního rojení návštěva Brna, kde nás opět očekával Mgr. Jindřich Chatrný. Tentokrát jsme vyrazili od výstaviště přes Hlinky do svahů Pisárek, které jsou stálou výstavou architektonických děl renomovaných architektů. Hlavním bodem dopoledního programu byla vila Stiassny na Hroznové ulici, jejímž autorem je Ernst Wiesner. Po letech se tzv. vládní vila dočkala rekonstrukce a NPÚ ji zpřístupnil veřejnosti. Uprostřed pozemku o výměře 3,2 ha stojí rozložitá funkcionalistická stavba, jejíž hladká fasáda je ozvláštněna jen výraznými římsami a šambránami oken. Spodní část pozemku má parkovou úpravu, jež skrývá tenisový kurt, k vile přiléhá velká terasa a bazén. V horní části pak až k ulici Presslově bývala užitková zahrada a sad, dnes jsou tam moderní objekty architektonického centra s výstavní halou. Se strohým, puristickým exteriérem vily překvapivě kontrastuje historizující interiérový návrh architektem Franzem Wilfertem z Vídně. Zde se uplatnil rodinný vkus paní Hermíny. Vnitřní dispozice člení vilu na obytné a hospodářské křídlo, vše účelně propojeno a odděleno. Architekt Wiesner nás provázel i na další procházce jak v Pisárnkách, tak později v Žabovřeskách. Na Hroznové ještě Münzova vila, kousek dál dům Hermíny Weiglové. Předtím jsme ještě minuli zajímavou Tesařovu vilu arch. Bohuslava Fuchse, kde se zaoblenými terasami projevuje údajně snaha autora o lyrizaci funkcionalismu. A tak dále – vše pojednala velmi pěkně dr. Domincová ve Zpravodaji.

Druhé pololetí započalo zahraničním zájezdem. Cílem byla Bratislava, prvním dílčím cílem její hrad. S výkladem jsme absolvovali prohlídku historické expozice Slovenského národního múzea s letným nahlédnutím do reprezentačních prostor využívaných státem. Rekonstrukce hradního komplexu z ruin, které si pamatujeme z 60. let min. stol. do tereziánské podoby, je obdivuhodnou investicí, jež by si však zasluhovala intenzivnější využití než jen pro nečetné státnické návštěvy. Po velmi rychlém obědě jsme všichni stihli odplutí výletní lodi Kriván a mohli se obdivovat z vody pohledu na město a posléze na okolní přírodu. Bohužel bez inzerovaného palubního bufetu. Galerie Danubiana Meulenstein Art Muzeum je situována na úzkém poloostrově přiléhajícím k hrázi Hrušovské zdrže, součástí Gabčíkovského vodního díla. Pánové Gerard Meulenstein a Vincent Polakovič zvolili velmi originální a působivé prostředí. Proti proudu Dunaje se tyčí svou přídílí hlavní budova muzea ve tvaru korábu. Venkovní areál s pečlivou parkovou úpravou je ozvláštněn instalací četných hodně moderních a různorodých plastik a působí tak futuristicky. Výstavní prostory obsahují sbírku vesměs velkoformátových děl významných umělců slovenských i zahraničních. V době naší návštěvy byl atrakcí instalovaný ateliér Joana Miró s několika jeho originály.

Posledním výletem byl zájezd za památkami města Znojma, zařazený do programu dodatečně. Setkal se přesto s nemalým zájmem. Léto se poslední srpnovou sobotu nechtělo ještě stát babím, naopak vládly žňové hce, ve Znojmě až 31 °C. Přinejmenším v dopolední části pobytu nám to nevadilo. Díky perfektní organizaci naší dr. Rašticové jsme z autobusu přestoupili do turistického vláčku a s výborným průvodcem absolvovali okružní vyhlídkovou cestu. Ten nás posléze předal příjemné průvodkyni Elišce, která nám m.j. názorně ukázala, jak je možno i ve střízlivém stavu vidět Znojmo dvojmo. Po obědě jsme se věnovali znojemskému hradu a zejména rotundě Panny Marie a sv. Kateřiny. Úmorné vedro pak ovlivnilo aktivitu účastníků a jen nejodolnější jedinci pokračovali samostatně v průzkumu dalších pamětihodností. A je jich ve Znojmě opravdu mnoho.

Koncem roku, když členská základna neprojevila zájem o další návštěvy výstav, následovaly jen dvě přednášky.

Dr. Karel Podolský z olomouckého muzea nás seznámil se svými zážitky a poznatky z týdenní cesty po polských hradech Řádu německých rytířů. Své snímky a popisy jednotlivých navštívených staveb doplňoval historickými informacemi. Jeho poutavý projev zaujal tak, že se nikomu nechtělo odcházet.

Mimo program zajistila 1. prosince dr. Rašticová přednášku Mgr. Dagmar Grossmannové, vedoucí numismatického oddělení MZM a autorky výstavy Boskovický poklad, jež tehdy probíhala v malém sále muzea. Mgr. Grossmannová popsala okolnosti nálezů jedinečného pokladu v r. 2010 na vrchu Zlatník, nezákonné jednání nálezce a policejní dohru. Popis jednotlivých ražeb a historie moravských mincoven (Brno, Olomouc, Kroměříž) byl jistě zajímavý zejména pro numismatiky, kteří z větší části naplnili auditorium.

Na závěr poděkoval předseda všem, kdo se aktivně podíleli na úspěšném roku, především Blance Rašticové, dalším členům statutárních orgánů spolku a všem spoluautorům textu a fotografií ve Zpravodaji. Skončil přáním úspěchů v činnosti spolku a všem členům popřál pevné zdraví a radost ze spolkové práce.

V další části programu přednesla pí. Jitka Zpěváková, hospodářka spolku, **zprávu o hospodaření za rok 2016:**

Příjmy muzejního spolku v roce 2016 tvořily:

♦ nevyčerpané zůstatky na účtu a v hotovosti z roku 2015	77 809,02 Kč
♦ členské příspěvky z roku 2016 ve výši	30 001,00 Kč
♦ poplatky za zájezdy	72 815,00 Kč
♦ prodej publikace	10 576,00 Kč
♦ úroky z účtu 2016	21,68 Kč

PŘÍJMY 2016 CELKEM

191 222,70 Kč

Výdaje byly čerpány k zabezpečení plánovaných akcí muzejního spolku pro rok 2016 v následující výši:

♦ náklady na vyplacené honoráře za realizaci včetně odvodu daně z příjmu a ubytování – Janiš, Grossmannová, Podolský	5 772,00 Kč
♦ dopravné za zájezdy včetně vstupů	74 050,80 Kč
♦ spoluúčast Slovácké muzeum	20 000,00 Kč
♦ občerstvení valná hromada, poštovné, kancelář. materiál	2 206,00 Kč

VÝDAJE 2016 CELKEM

102 028,80 Kč

Hospodaření muzejního spolku za rok 2016 skončilo s kladným zůstatkem ve výši

89 193,90 Kč

Tento zůstatek bude převeden pro použití činnosti spolku do roku 2017. Zpráva byla bez připomínek vzata na vědomí.

Následovala **zpráva revizní komise**, kterou přednesl její předseda JUDr. František Smišík. Konstatoval, že účetnictví je řádně vedeno a rovněž kontrola pokladny je v pořádku. Doporučil hospodářský výsledek 2016 schválit. Zprávu valná hromada schválila.

V dalším pak následoval vložený bod programu **Čestné členství**. K tomu předseda sdělil:

Předsednictvo spolku na svém jednání 20. 10. 2016 jednomyslně rozhodlo udělit PhDr. Jaroslavu Pelikánovi čestné členství v našem spolku.

I když to stanovy jednoznačně nevyžadují, předložil usnesení předsednictva ke schválení valné hromadě s odůvodněním:

PhDr. Jaroslav Pelikán se od počátku úvah o ustavení muzejního spolku aktivně účastnil, podílel se významně na přípravě jeho základního programu. Od ustavující valné hromady 30. 9. 2004 až do února 2015 byl členem předsednictva. Odstoupil pak ze zdravotních důvodů. Přispíval k tvorbě ročních plánů a opakovaně vystoupil se svými přednáškami.

Návrh byl plénem jednomyslně schválen.

Zprávu o členské základně v roce 2016

přednesla místopředsedkyně spolku PhDr. Blanka Rašticová: v souladu s usnesením valné hromady o zrušení formy čekatelství využilo 26 čekatelů možnosti stát se řádnými členy spolku:

M. Černý, E. Černá, E. Domincová, M. Gaszczyková, R. Hon, D. Honová, H. Chladová, J. Janovský, I. Kaštánková, L. Kotrlová, O. Mertlová, Z. Nakielná, S. Omachlíková, M. Svozilová, D. Šarbotová, Z. Šigut, E. Šigutová, I. Šplíchal, D. Šplíchalová, E. Turecká, M. Turecký, I. Ulmanová, B. Vaculíková, L. Vašků, P. Zámečník, A. Zámečníková.

Rozhodnutím předsednictva byli v průběhu roku přijati 4 noví členové:

J. Habrovanská, M. Pospěch, P. Kaštánek, E. Vlasatíková.

O zrušení členství požádali paní M. Bilíková, Mgr. M. Bělková a M. Uhlířová.

Zemřel Ing. Lubomír Sklenář (18. 10. 2016)

K 31. 12. 2016 měl spolek 119 členů a 1 člena kolektivního.

Návrh **programu na rok 2017** přednesla PhDr. Rašticová. K němu byly předneseny informace o výstavě kamélií v zámku Rájec-Jestřebí a o připravovaném Dnu otevřených zahrad dne 10. 6. 2017 v Polešovicích (k 30. výročí zapsání Muškátu moravského).

V závěru diskuse byli všichni přítomní vyzváni, aby prostřednictvím e-mailu projevíli místopředsedkyni spolku svůj zájem o nabízené akce. Na základě jejich reakcí stanoví předsednictvo definitivní program, který bude následně zaslán všem členům.

Na závěr přednesla návrhová komise souhrnný návrh usnesení. Ten byl bez připomínek schválen:

Usnesení valné hromady Muzejního spolku v Uherském Hradišti konané dne 2. 3. 2017

Valná hromada bere na vědomí:

1. Zprávu o činnosti předsednictva a plnění programu činnosti v roce 2016
2. Zprávu o hospodaření spolku v roce 2016
3. Zprávu o stavu členské základny v roce 2016

Valná hromada schvaluje:

1. Doplněný program jednání
2. Složení mandátové a návrhové komise: Ing. J. Hrabec, H. Válková a V. Pochylá
3. Zprávu revizní komise za rok 2016
4. Udělení čestného členství PhDr. Jaroslavu Pelikánovi
5. Program činnosti na rok 2017

Valná hromada ukládá předsednictvu:

1. Doplnit program činnosti podle návrhů z diskuse a průběžně jej aktualizovat

Ing. Ladislav Šupka

Archeologické výzkumy Slovákckého muzea v letech 2015 a 2016

V Památníku Velké Moravy ve Starém Městě se ve čtvrtek 6. dubna sešli nejen členové našeho spolku, ale také zájemci, kteří se chtěli seznámit s činností archeologů Slovákckého muzea v uplynulých dvou letech. Mgr. Jaroslav Bártík, archeolog Slovákckého muzea, jim podal jak přehled o provedených výzkumech, tak o nejvýznamnějších nálezích. A že těch výzkumů bylo hodně, až je skoro k nevěře, co archeologové dokázali zvládnout, o tom svědčí následující přehled:

V roce 2015 byly prováděny výzkumy v Ostrožské Lhotě (silnice II/495: Uherský Ostroh–Hluk: III. etapa, sídliště kultury s lineární keramikou), v Archeoskanzenu Modrá u Velehradu (poslední etapa záchranného výzkumu sledující okolí výkopů NN

vedoucích skrz „oslí ohradu“), v Uherském Hradišti – Dlouhé ulici (stavba polyfunkčního domu, výzkum středověkého opevnění města a místní parcelace), v Uherském Brodu na křižovatce ulic Komenského a U Sboru (stavba polyfunkčního domu, plošný záchranný výzkum vrcholně středověké a novověké parcely), v Uherském Brodu na Hradním náměstí (stavba polyfunkčního domu, vrcholně středověké a novověké

stratigrafie, městská parcelace), v Uherském Hradišti-Sadech ve Spálené ulici (revitalizace vodovodního řádu, středověké a novověké stratigrafie) a Kněžpoli čp. 19 (liniové výkopy pro inženýrské sítě a jáma pro septik, vrcholně středověké a novověké stratigrafie, kamenné základy novověké hospodářské stavby).

Rok 2016 byl ještě bohatší na výzkumy, které byly prováděny v Kostelanech nad Moravou - Roztokách (stavba výrobní a skladovací haly společnosti La Food s.r.o., polykulturní lokalita, moravská malovaná keramika II, KLPP, doba laténská, RS3), v Uherském Brodu v Moravské ulici čp. 84 (záchranný výzkum vrcholně středověké a novověké městské parcely a pozdně gotického sklepa), Vážanech (záchranný výzkum zahloubeného objektu mladšího stupně kultury s moravskou malovanou keramikou), v Ostrožské Nové Vsi (silnice č. II/495, plošný záchranný výzkum několika objektů kultury moravské malované keramiky I. na ploše rekonstrukce vozovky mezi Ostrožskou Lhotou a Hlukem), v intravilánu obce Ořeřchov (vrcholně středověké a novověké stratigrafie, plošný výzkum kultury s lineární keramikou), Velehradě čp. 40 (záchranný výzkum kulturní vrstvy a několika objektů kultury s lineární keramikou), Spytihněvi-Na Vrších (systematický odkryv několika objektů na sídlišti prvních zemědělců – kultura s lineární keramikou), Uherském Brodu (výzkum zasypu a konstrukce vrcholně středověké studny v objektu městského úřadu), při rekonstrukci silnice II/290 mezi Uherským Brodem a Nivnicí (výzkum zásobnicové jámy slezské fáze kultury lidu popelnicových polí), v Panské cihelně v Kunovicích (záchranný výzkum několika zásobnicových jam větřovské kultury v souvislosti s rekonstrukcí

softballového hřiště) a v lese na katastru obce Horní Němčí (odkryv hrobu vojáka německé armády padlého při osvobozovacích bojích v dubnu 1945).

Svůj výklad doprovodil kolega Bártík precizně připravenou prezentací, která umožnila přítomným nahlédnout „pod pokličku“ práce archeologů, ale hlavně poznat nejvýznamnější nálezy. Každého z přítomných zaujalo nejspíš něco jiného, ať již to byla pazourková industrie, zlomky keramiky, unikátní dětské hračky či nálezy z hrobu německého vojáka. Mne pochopitelně nejvíce oslovily výsledky výzkumů v Dlouhé ulici, a to nejen proto, že zde byl mimo jiné objeven zlatý řetízek, ale především díky tomu, že se podařilo posunout naše znalosti o vývoji středověké a raně novověké hradby města. S výsledky výzkumů měli možnost zájemci seznámit se také na výstavě v hlavní budově muzea nazvané Z deníku archeologa ve dnech 16.3.–21.5.2017.

PhDr. Blanka Rašticová

Marie Terezie – velká žena mezi Habsburky, panovnice na prahu moderní doby

V úterý 2. května 2017 v 16.00 hodin byl přednáškový sál muzea v areálu bývalých kasáren nabitý k prasknutí. Členové spolku, ale také mnoho dosud neznámých tváří s napětím očekávali výklad profesora Dušana Uhlíře o jediné vládnoucí ženě na českém trůně, arcivévodkyni rakouské, královně uherské a české, markraběnce moravské etc. etc. A pan profesor přítomné neklamal, ba nebojím se říci, že je nadchl.

A to nejen svými znalostmi, ale také formou přednesu a prezentace. Podařilo se mu tuto velkou panovnici, která však nastoupila na trůn jako mladá a nezkušená, vylíčit v plné šíři její osobnosti. Poutavě vylíčil její mládí, lásku k Františkovi Štěpánovi Lotrinskému, ale také nesnáze, které ji očekávaly po nástupu na trůn. Osvětlil okolnosti vzniku i průběh válek o dědictví rakouské, korunovaci Marie Terezie v Uhrách v roce

1741, včetně dojemné scény s malým, teprve tříměsíčním synem Josefem... A tak bych mohla pokračovat de facto životopisem Marie Terezie až do jejího skonu 29. 11. 1780, což by bylo naprosto zbytečné, neboť je dostatečně známý, a není cílem článků v našem zpravodaji popisovat věci notoricky známé. V průběhu roku 2017 totiž byla Marii Terezii věnována ve sdělovacích prostředcích v souvislosti s výročím jejího narození velká pozornost a členové našeho spolku měli možnost také navštívit 2 rakouské výstavy.

Vraťme se k přednášce pana profesora: netajím se obdivem k jeho vitalitě, cestu do Uh. Hradiště absolvoval autobusem, vyzvedávala jsem ho na nádraží a překvapil mne svižnou chůzí i laskavým úsměvem. Po přednášce trpělivě odpovídal na četné dotazy, vůbec na něm nebyla vidět únava a to ho čekala zpáteční cesta do Brna. Nejvíce mne

prekvapil tím, že mi po příjezdu domů mailem referoval o svém bezproblémovém návratu – což bylo někdy po 22. hodině...

Velký zájem pana profesora o jeho výklad potěšil a přislíbil uskutečnit ještě jednu přednášku – měl v úmyslu před koncem roku přijet poreferovat o svém oblíbeném tématu – bitvě u Slavkova a Napoleonovi. Žel, zdravotní komplikace panu profesorovi zabránily záměr uskutečnit, ale slíbil, že se pokusí za námi přijet v roce 2018. Věřím, že se podaří jeho přednášku zorganizovat, abychom mu při té příležitosti mohli popřát k 80. narozeninám.

PhDr. Blanka Rašticová

Boskovice

Na sklonku prázdnin podnikl náš Muzejní spolek další poznávací akci. V sobotu šestadvacátého jsme zamířili do Boskovic, města ležícího severně od Brna uprostřed nádherné přírody na úpatí Dražanské a Hornosvratecké vrchoviny a pyšnicího se nejen bohatou historií, ale i slavnou kulturní tradicí. Bylo také domovem mnoha významných osobností, k nimž náleželi např. Hermann Ungar, německy píšící prozaik a dramatik, dr. Isidor Reich, poslední boskovický rabín před okupací, Karel Absolon, objevitel Věstonické venuše, akademický malíř Otakar Kubín, působící dlouhá léta v Paříži, fotograf Josef Koudelka a významným rodákem je také kardinál Tomáš Špidlík.

Po příjezdu na místo určení nás již očekávala paní Mgr. Libuše Skořepová, která naši poznatků chtivou skupinu po většinu času provázela zajímavými místy Boskovic a svým vysoce fundovaným výkladem nás postupně seznamovala nejen s historií, ale i současností města. Původně byly Boskovice jako trhovářská osada založeny pravděpodobně ve 13. století. První uvedení názvu Boskovice je z roku 1222, kdy byl Jimram z Boskovic svědkem vydání listiny Přemyslem Otakarem I.

První písemná zmínka o samotném městě však pochází z roku 1413. V roce 1463 povoluje král Jiří z Poděbrad Boskovicím pořádat jarmark a výroční trhy vždy na den sv. Víta. Názvu město bylo v úředních boskovických listinách použito prvně v roce 1759, takže k povýšení na město dochází pravděpodobně za vlády Marie Terezie a následně za vlády jejího syna Josefa II. byl v Boskovicích zřízen magistrát.

K Boskovicím náleží také židovská obec, která zde má dodnes velkou tradici a její vznik souvisí s rokem 1454, kdy král Ladislav Pohrobek vydal zákon o vyhnání Židů z moravských královských měst, takže většina Židů přicházejících do Boskovic v tuto dobu byla původem právě z Brna. Ve svých právech byli vůči ostatnímu obyvatelstvu značně omezeni, což skončilo až získáním občanských práv. Těsně před tím dosáhla židovská komunita svého maxima, když zde roku 1857 mělo domovské právo 2 018

jejích členů. To představovalo třetinu všech obyvatel tehdejších Boskovic. Uzavřené ghetto oddělené od města dvěma branami vzniklo v roce 1727.

Po emancipaci, kdy se podmínky uvolnily a Židé se mohli nejen volně stěhovat, ale i podnikat, docházelo k rozsáhlé migraci do průmyslových center, zejména Brna a Vídně, takže v roce 1928 žilo v Boskovicích již jen 482 obyvatel židovské národnosti. Ve dnech 14. a 15. března 1942 bylo z Boskovic deportováno 458 židovských obyvatel do koncentračních táborů, z nichž se po válce vrátilo jen 14 lidí.

V současné době žije v Boskovicích něco přes 11 500 obyvatel a historické jádro města včetně ghetta je od roku 1990 městskou památkovou zónou.

Tolik ve stručnosti z historie města.

Kolem desáté hodiny začíná naše procházka městem pod vedením paní magistry Skořepové. Po mírně stoupajícím Masarykově náměstí pozvolna kráčíme k jeho horní části, jejíž dominantou je budova radnice se čtyřiačtyřiceti metrovou věží s ochozem. Dozvídáme se, že její historie sahá do roku 1460–90, kdy byla budována, ovšem její současná pozdně renesanční podoba je výsledkem přestavby z roku 1567. V současné době zde sídlí Městský úřad a informační centrum. A my se dokonce stáváme svědky pořádné motorkářské svatby, která se zrovna toho dne na radnici koná. Hlavním cílem naší cesty je však židovské město, které spolu se synagogou, lázněmi a hřbitovem patří k nejucelenějším a nejzachovalejším památkám židovské kultury nejen na jižní Moravě, ale v celé České republice. Vyrostlo na úpatí Hradského kopce. Z dnešních 78 domů je dvacet obytných památkově chráněno spolu s dalšími objekty, k nimž náleží obecní dům, rabinát, židovské lázně, synagoga, masné krámy, kašna a brána do židovské čtvrti.

Naším prvním zastavením je synagoga maior. Dozvídáme se, že původně tu byly tři synagogy; starší synagoga minor (sloužila jako studovna) a třetí modlitebnu měli Židé v Löw-Beerově nadačním domě. Bohužel se zachovala pouze synagoga maior, kterou pro židovskou obec vystavěl roku 1639 italský stavitel Silvestr Fiota z Chiavenni. Byla v renesančně-barokním duchu. Později (1698) rozšířena a přebudována v barokním stylu. V 30. letech 20. století proběhla renovace, již provedl židovský stavitel Ernest Wiesner. Dnes jsou okna synagogy gotizována a pod bílou barvou malby, kterou prosadil stavitel Wiesner, objevili restaurátoři původní nádherné malby ve stylu východních synagog s rostlinnými motivy a hebrejskými texty. Taktéž jsme byli velmi podrobně seznámeni s rituálem židovské bohoslužby.

Opouštíme synagogu a směřujeme k další významné památce židovského města, a to k lázni mikve (židovská rituální ponorná lázeň s přírodní pramenitou vodou, s obsahem nejméně 762 l), která se v perfektním stavu zachovala ve sklepech domu

U Templu naproti synagogy maior. I zde jsme seznámeni s průběhem rituálu očisty mužů a žen v období židovského svátku sabatu. Neméně zajímavé jsou i původní židovské rodinné domky, některé jednotlivé domky mají vícebarevnou fasádu, nebo přistavěná vnější schodiště, což znamenalo, že dům má několik majitelů (tzv. kondominia).

Posléze směřujeme do židovského obecního domu, výrazné stavby židovského města, který při katastrofálním požáru ghetta 1823 vyhořel a nová budova vznikla 1826 podle plánů vrchnostenského stavitele Mathiasa Plocha v empírovém stylu. V přízemí bývaly

umístěny kanceláře židovské obce, školní učebna, studovna, byty rabína a správce špitálu a pekárna macesů se skladem. Dům tvořil celek se židovským špitálem.

Závěrečným dopoledním zastavením je Zwickerova minigalerie (název podle posledního majitele domu Alfreda Zwickera), kde jsou umístěny historické fotografie starého židovského města.

Pak už spěcháme do restaurace Špejchar na oběd a nezbytně nutné kafičko či pívko, abychom takto posilnění mohli pokračovat v odpoledním boskovickém putování.

Po obědě následuje prohlídka někdejší panské rezidence – Muzea regionu Boskovicka – a posléze v dolní části Masarykova náměstí farního kostela sv. Jakuba staršího, o němž už existuje první písemná zmínka z roku 1346. Přebudován byl roku 1500. Věž se zvoníci pochází z roku 1602, ale dnešní podobu

získal kostel v letech 1845–1847, kdy byl upraven do gotizujícího romantického stylu. Uvnitř v presbytáři se nachází několik renesančních a raně barokních náhrobků majitelů boskovického panství.

Zde už nás provází další odborník na historii Boskovic a zejména židovskou část, pan Mgr. Petr Vítámvás, s nímž absolvujeme poslední objekt naší pouti boskovickou historií, a to židovský hřbitov.

Nachází se na jihozápadním okraji města v příkrém svahu a svou rozlohou 1,5 ha a zachovalým stavem náhrobků patří k největším a nejzachovalejším v České republice. A to přesto, že v letech 1957, 1986, 1989, 1993 se stal hřbitov cílem vandalských útoků. Byl založen koncem 17. století a z této doby také pocházejí nejstarší náhrobky. Ačkoliv se nám to na první pohled nezdá, na tomto hřbitově je téměř 2 500 náhrobků. Hřbitov je

obeznán cihelnou zdí, částečně kamennou, na místech narušení doplněno drátěným pletivem. Největší hustota náhrobků bohužel i mnoha nenávratně poškozených je v centrální části hřbitova, tj. západně od schodiště k obřadní budově (zv. ohel). Tato márnice, ještě v r. 2014 ruina byla po rekonstrukci otevřena v únoru 2016 (viz foto).

Na hřbitově odpočívají významné osobnosti zdejší židovské obce, učení rabíni Samuel ha-levi (zemřel 1806), Mose ben Hirš ha-levi Ungar (zemřel 1814) a Abraham Placzek (zemřel 1884). Přibližně uprostřed severovýchodního sektoru mezi novodobými náhrobkami je umístěn památník třiceti padlým židovským vojákům z Boskovic v letech I. světové války 1914–1918.

Náš průvodce pan Vítámvás nám velmi podrobně vysvětluje pohřební zvyklosti židovské komunity a symboliku na některých starých náhrobcích.

Přesně v 17.00 hodin plní dojmů ze zajímavé a poněkud netradiční exkurze vyrazíme zpět k domovu. Všichni zúčastnění byli spokojeni nejen s počasím soboty šestadvacátého srpna, ale hlavně s náplní akce.

PhDr. Eva Domincová

Opět na Moravské pole – tentokrát za rakouskou panovnicí

Na 24. září měl náš Muzejní spolek naplánován výlet do Dolních Rakous, konkrétně na zámky Schloss Hof a Niederweiden, kde jsou instalovány výstavy k 300. výročí narození Marie Terezie Habsburské. Těšila jsem se velmi, leč počasí k víkendu bylo stále horší a horší, ani se nechtělo vylézt. Naštěstí duch zvítězil nad hmotou, takže jsme všichni ukázněně nastoupili do autobusu a vydali se směrem k Bratislavě. Pršelo a přšelo a na první zastávce lilo, naštěstí nás odtud vyhnaly technické problémy (uzavřené WC) a na další, už v Bratislavě, jen mžilo. Ještě cestou nám RNDr. Zdeněk Habrovanský povyprávěl své zážitky z cest po vinných oblastech Slovenska a Maďarska. Na zastávce jsme si odstáli dvě fronty, jednu na kávu a jednu na jeho zaplacení, ale přece jen osvěženi jsme pokračovali v cestě. Je ironií, že z dálnice je Schloss Hof krásně vidět, ale musíme jet klikatě přes Bratislavu, Berg a Kittsee, abychom dospěli k cíli.

Dorazili jsme na místo určené a oblačnost se začala protrhávat. I zaradovali jsme se, že už vše bude v pořádku. Chyba lávky! V pokladně zámku nám oznámili, že skupinovou vstupenku nám dát nemohou, nezbylo tedy než improvizovat vlastní pokladnu, čehož se ujala dr. Rašticová s kolegyní paní Zpěvákovou. Budiž jim za to čest a sláva! Nastalo hromadné přepočítávání a měnění „velkých“ eur za malé, vše se

zvládlo a my jsme se konečně mohli věnovat vlastní výstavě. Pro objednanou komentovanou prohlídku jsme se ale museli rozdělit do dvou skupin.

Zámek Schloss Hof, jak víme z naší předchozí návštěvy, dostal Evžen Savojský za své zásluhy na poli válečném, hlavně v boji s Turky. Od jeho dědiců získala jej Marie Terezie do habsburského majetku. Jezdila na zámek již jako vdova, měla odsud také blíž ke své milované dceři Marii Kristýně, která v té době pobývala se svým mužem Albertem Kazimírem Sasko-Těšínským v Prešpurku. Mimochodem, tomuto Albertovi vděčíme za vídeňskou Albertinu. Po smrti Marie Terezie užívala císařská rodina zámek jen příležitostně. V roce 1898 jej předal František Josef I. armádě, během 1. světové války zde sídlila Námořní akademie z Fiume (Rjeka). I nadále sloužil armádě, včetně období 2. světové války, kdy zde byla umístěna autoškola a jezdecká škola wehrmachtu. Až do září 1955 užívala pak zámek Rudá armáda (Dolní Rakousko a Burgenland spadaly do sovětské okupační zóny). Na to všechno zůstal Schloss Hof poměrně nepoškozen.

Od naší poslední návštěvy se interiéry zámku dozařizovaly a dovybavily do reprezentačního lesku. K zámku patří i rozsáhlý a fungující statek a pod zámkem se táhnou krásné stupňovitě se svažující zahrady s kašnami a fontánami. První terasa pod zámkem je upravena ve stylu francouzských zahrad, záhony hýří barvami v kontrastu s bílými kamínky. Kašna pod nimi je největší a je alegorií řek Moravy a Dunaje.

Vlastní výstava nesla název *Spojenci a nepřátelé* – nehodlám opakovat to, co jsme všichni slyšeli nebo si přečetli, jen je třeba zdůraznit, že Marie Terezie nastoupila na trůn jako velmi mladá již matka, a to do velmi složité doby. Ač dobře vzdělaná, avšak politicky nezkušená, musela o svou vládu bojovat v mnohých válkách. Hlavními tématy této výstavy jsou válka o rakouské dědictví, Marie Terezie v Uhrách a Čechách, korunovace Josefa II. na císaře Svaté říše římské, sedmiletá válka a válka o bavorské dědictví. V druhé polovině 18. století udělala císařovna mnoho politických rozhodnutí pro blaho státu a jeho obyvatel za pomoci svých rádců – hrabata Haugwitz, Kaunitz, Liechtenstein a generál Laudon, abychom jmenovali některé, kteří se podíleli na tereziánských reformách. Výstava je dost rozsáhlá, vybavena i různými animacemi,

mne například fascinovala slavná bitva u Bělehradu. Bohužel naše průvodkyně nás dost hnala, a když nám na konci řekla, že si to vše můžeme projít ještě jednou sami, byli jsme už tak nachození a hladoví, že jsme raději volili oběd.

Posílnění jsme ještě prošli slavnostní sál a zámeckou kaplí, bohatě zdobenou, prostorově spíš vysokou a úzkou. Nebe se částečně projasnilo, tož jsme si ještě dopřáli procházku zahradami, vychutnávající její

plně rozkvetlé záhony a některé kašny. Ale to už nás čekala další výstava v nedalekém zámku Niederweiden. Zámek sám je velmi krásná budova, ovšem bez vnitřního vybavení. Výstava v něm je věnována právě tereziánským reformám a modernizaci – zavedení všeobecné vzdělávací povinnosti, velká státní reforma, reforma vojska a založení důležitých státních institucí, které fungují dodnes. Měli jsme možnost vidět spoustu ukázek, například učebnic pro malé i větší děti, repliky právních knih, faksimile i zvětšeniny různých dekretů a výnosů. A také pár originálů třeba botanických atlasů. Samozřejmě i několik krásných portrétů významných mužů. Trochu mě zklamalo, že centrální oválný sál s exotickou výmalbou (Jean-Baptiste Pillement) sahající přes dvě patra byl prostorově rozbitý výstavními panely. Vévodila mu sice krásná, téměř v životní velikosti, socha Marie Terezie a pár kvalitních portrétů hrabat a generálů, ale volný prostor by nás asi oslovil víc. Nu, každý si našel to, co ho nejvíce zaujalo a určitě toho bylo dost. Mezitím dokonce problesklo sluníčko a my jsme se ještě po kávě prošli malým parkem. Někteří z nás ještě na závěr obdivovali kompletně vybavenou zámeckou kuchyni. Plní dojmů a zážitků jsme poté nastoupili cestu k domovu, nakonec to byl velmi vydařený výlet.

Mgr. Aranka Šupková

Josef Václav Radecký z Radče

9. listopadu 2017 se v přednáškovém centru Slováckého muzea díky iniciativě vedení Muzejního spolku uskutečnila dlouho očekávaná přednáška PhDr. Karla Podolského, pracovníka Vlastivědného muzea v Olomouci, věnovaná Josefu Václavu Radeckému z Radče. Tento český šlechtic se proslavil především jako významný rakouský vojenský velitel, stratég, politik a vojenský reformátor, jenž je historií považován za jednoho z nejlepších vojevůdců Evropy v 19. století.

Dr. Podolský nám velmi podrobně a poutavě, rovněž s pomocí audiovizuální techniky, přiblížil životní a vojenskou dráhu tohoto nebývale schopného vojevůdce, bohužel v dnešní době poněkud opomíjeného.

Celým jménem Josef Václav Antonín František Karel hrabě Radecký z Radče se narodil 2. listopadu 1766 v zámku Třebenice jako nejmladší z dětí hraběte Petra Eusebia Radeckého a Marie

Venantie rozené Bechyňové z Lažan, která bohužel při jeho porodu zemřela. V deseti letech ztratil i otce, proto byl po smrti obou rodičů poslán do Prahy na výchovu ke svému dědovi z otcovy strany (Václavu Leopoldovi), bývalému důstojníkovi. Václav Radecký byl původně předurčen k diplomatické dráze, jeho přáním však bylo dostat se k armádě, kam ho dvakrát nepřijali pro neduživost.

Nejprve studoval na piaristickém gymnáziu v Praze, pokračoval na rytířské akademii v Brně a na Theresianu ve Vídni. Po smrti dědečka ho vychovával jeho strýc Václav Ignác, který mu bohužel z velké části promrhal dědictví.

V necelých 18 letech, přesněji v srpnu 1784, vstoupil jako kadet do 1. kyrynsnického pluku c. a k. rakouské armády v Uhrách. Už po dvou letech se stal poručíkem, následně nadporučíkem a v letech 1788 – 1789 se vyznamenal v bojích s Osmanskou říší, což mu zajistilo místo jednoho z pobočníků maršála Laudona, který mimo jiné záhy rozpoznal Radeckého vojenský talent a uvedl ho do velkého armádního světa. Kromě maršála Ernsta Gideona von Laudona mu byli dalšími vzory generál Alexandr Suvorov a šéf generálního štábu arcivévoda Karel I. Schwarzenberg.

Vynikající vojenské schopnosti a zároveň snaha Radeckého o dobrý život řadových vojáků (mít vlastní postel, stravu atd.) podpořily růst jeho vojenské kariéry. V bojích proti revoluční Francii v 1. koaliční válce bojoval od roku 1794 v hodnosti rytmistra, od r. 1796 po převelení do severní Itálie už působil jako štábní důstojník v roli majora. Roku 1800 se stal plukovníkem a velitelem kyrynsnického pluku na Rýně, kde se vyznamenal především v bitvě u Hohenlindenu. V roce 1803 se stal generálmajorem. O deset let později r. 1813 jej generalissimus rakouských vojsk kníže Karel I. Schwarzenberg jmenoval náčelníkem svého štábu a tuto hodnost si Radecký podržel po celou dobu tažení proti Francii. Radecký byl taktéž autorem spojeneckých plánů bitvy u Lipska.

Po protinapoleonském tažení vystřídal různé funkce, ale prosazováním u ostatních vojenských velitelů nepopulárních vojenských reforem měl mnoho nepřátel, proto byl v roce 1829 na čas odklizen na post velitele olomoucké pevnosti. V Olomouci sídlil v Edelmannově paláci (dodnes pamětní deska). Ale již v roce 1831 byl znovu jmenován velitelem rakouských vojsk v Itálii a provedl jejich rozsáhlou reorganizaci.

Ke svým sedmdesátinám v roce 1836 obdržel hodnost polního maršála. Později v roce 1848 porazil Radecký v Itálii spojená vojska italských revolucionářů a sardinského království v bitvách u Custozy a Novary, čímž zastavil snahu Italů o vymanění části italského území z rakouské nadvlády. Na počest těchto Radeckého vítězství složil

Johann Strauss starší slavný Radeckého pochod a ruský car Mikuláš I. ho ocenil titulem ruského generála polního maršálka.

V letech 1849–1857 byl Radecký generálním guvernérem Lombardsko-benátského království a velitelem II. armády. Svou aktivní vojenskou kariéru ukončil po 72 letech. Během svého života sloužil pěti císařům. Za vojenskou kariéru získal řadu ocenění (např. Řád zlatého rouna, Vojenský řád Marie Terezie, Císařský řád Leopoldův a další). Z pomníků Radeckého stojí za zmínku nejstarší, který byl odhalen krátce po jeho smrti 1858 v Praze a stál až do roku 1919 na dolním Malostranském náměstí v místě dnešního tramvajového ostrůvku. Po vyhlášení samostatného ČSR na přání Italů, kteří považovali Radeckého za nepřítele sjednocení Itálie, byl pomník rozebrán.

Po svém penzionování žil Radecký s manželkou Františkou hraběnkou Strassoldo-Grafenberg v Miláně ve Villa Reale, kde také později 5. ledna 1858 ve věku 91 let zemřel.

Pochován je ve Wetzdorfu v památníku rakouské armády na vrchu Heldenberg, v samostatné kryptě, kryté obeliskem, po boku generála Wimpfena, nikoliv v Kapucínské hrobce, jak si přál jeho velký obdivovatel císař František Josef I.

PhDr. Eva Domincová

Z archivu SAF aneb Safáci na cestách

Také v letošním roce pokračoval volný cyklus promítání digitalizovaných filmů. Ing. Jiří Deml si pro setkání dne 23. listopadu připravil cestopisné snímky, natočené na formát Super 8 mm. Návštěvníci se postupně přenesli do Asie, Holandska, Sahary, aby se pak vrátili do Chříbů a na závěr si zavzpomínali na známé muzikanty.

I přes to, že byl silně nachlazený a s horečkou, uvedl Jiří Deml každý snímek komentářem. U prvního promítaného filmu autorky Marie Drgové nazvaného Město v poušti podotkl, že shodou okolností před několika týdny vysílala Česká televize cestopisný snímek Na cestě zaměřený rovněž na Chivu, a podle jeho názoru se autorce filmu podařilo krásy a zajímavosti Chivy vystihnout tak, že její snímek snese srovnání. Také druhý film natočila Marie Drgová a zachytila v něm proslulý sýrařský trh v Goudě. Do třetice zavedla Marie Drgová návštěvníky k bráně Sahary.

Poslední dva promítané filmy nás vrátily zpátky do rodného kraje, film MUDr. Ivana Šplíchala a Lubomíra Fridricha zachytil Chříby v roce 1980 a snímek Hudci vytvořil Ivan Šplíchal v roce 1983.

PhDr. Blanka Rašticová

S Muzejním spolkem za malíři do Vídně

Kdybych uměl malovat, tak bych chtěl vystavovat ve Vídni a vy byste se třeba jezdili dívat na mé obrazy. Zatím malovat neumím a nevystavuji, proto jezdím s Muzejním spolkem z Uh. Hradiště a snažím se najít krásu, kterou spatřuji z obrazů, chtěje obohatit svého ducha a snažím se svému okolí říct to, co umím a čemu rozumím. Jak jsem se zaradoval, že Muzejní spolek zrealizoval 26. listopadu 2017 zájezd do předvánoční Vídně s nabídkou pěti výstav, které ve Vídni právě běžely: Brueghel, Rubens, Raffael, Rühm a Hodler.

Hned na autobusovém nádraží v Uherském Hradišti mě zaukolovala naše místopředsedkyně Blanka Rašticová s předsedou spolku Ladou Šupkou, že mám napsat článek o zájezdu do Vídně. Čelo se mi orosilo, o čem budu psát, když každý vyrazí ve Vídni svým směrem a podle svého zájmu.

V autobuse panovala jako vždy skvělá atmosféra, proběhl malý košt meruňkovic a zdá se, že Hrabcova meruňka předčila mou aspoň o desetinu bodíku.

Po přestávce v Mikulově, za bývalou státní hranicí, jsem se dostal k mikrofonu a po probdělé noci, kdy jsem přemýšlel, o čem budu v autobuse povídat, jsem vyprávěl. Ne o výstavách, ne o kultuře, ne o Vídni, ale o tom v čem žiji. O vinařském kulturním podzimu na Uherskohradištsku, slavnostech vína v Uh. Hradišti a Polešovicích, o Cisterciácké pečeti na Velehradě, o Vinařském centru Excellence ve Valticích, republikovém Top vinařském cíli, žehnání svatomartinských vín v Uh. Hradišti a mnoha dalších událostech ve Zlínském kraji. Vždyť víno patří ke kultuře a umění a mnohdy se od něj i kultura a umění odráží.

V Lidových novinách 14. listopadu 2017 vyšel článek o vídeňských výstavách. Všech pět výstav, na začátku článku oznámených, mělo společného jmenovatele: těla, těla.

Nejpočetnější skupina zájezdu zamířila do Kunsthistorického muzea, které představilo velkoplátnové olejové obrazy barokního umělce Petera Paula Rubense. Ten žil v letech 1577–1640. Tisk napsal, že sály praskají ve švech a dostat se k obrazům vyžaduje dávku trpělivosti. A byla to pravda. Malíř mistrovsky zvládl dynamiku figur, byl to velký umělec. Vedle Rubense jsme v bočních sálech našli obrazy dalších významných umělců: Tiziana, Tintoretta, Goyi, Vermeera i Raffaela. Naše skupina v Kunsthistorickém muzeu ještě zvládla stálou expozici o Egyptu a Orientu.

Na pravý vídeňský řízek jsme vyrazili tentokrát kolem Stephansdomu ke Dvanácti apoštolům – Zwölf Apostelkeller na ulici Sonnenfelsgasse 3. Bylo to historické Stadtheuriger ve vídeňském podzemí, kde se Vídeňáci skrývali v minulých dobách před nájezdy nepřátel. Trochu dražší, ale zajímavý gastronomický i kulturní zážitek.

Další naši kolegové ze spolku strávili čas v Albertině prohlídkou výstavy Pietera Brueghela staršího (1525–1569). Nabídl toho hodně. Výstava šla po jeho grafické práci. Další výstavou v Albertině byl Raffael (1483–1520) asi se sto padesáti pracemi. I když patří s Michelangelem a Leonardem da Vinci k hvězdám italské renesance, zde na výstavě v Albertině údajně působil jako manuál pro studenty prvního ročníku medicíny.

Kunstforum patřilo Gerhardu Rühmovi (ročník 1930). Jeho

oblíbená technika byla koláž, do které zamontoval pornografické scény a ženské křivky použil namísto not v partituru.

V Leopold Museu vystavoval Ferdinand Hodler (1853–1918). Vyzkoušel barevný expresionismus a také symbolismus.

Z pěti výstav si mohl každý sám vybrat. Naše skupina před odjezdem ještě stihla kávu se zákuskem v oblíbené kavárně, zářivě osvětlené vánoční trhy u radnice s dnes moderní bruslařskou dráhou s umělým ledem. Po krásných zážitcích nás přivítalo o čtvrt na devět naše ještě krásnější Uherské Hradiště.

RNDr. Zdeněk Habrovanský

Výstavy Slováckého muzea v roce 2018

Hlavní budova ve Smetanových sadech

Výstava Slovácka 1937 / do 28. 1. 2018

Vládci noci / do 4. 3. 2018

Odborná škola knihvazačská v UH / 1. 3. 2018 – 3. 6. 2018

Pivo a tabáček / 26. 4. 2018 – 23. 9. 2018

Výstava k LFŠ / 21. 6. 2018 – 9. 9. 2018

Vánoční světlo / 4. 10. 2018 – 27. 1. 2019

Lidové stavby známé neznámé / 8. 11. 2018 – 3. 2. 2019

Galerie Slováckého muzea, Otakarova 103

Jaroslav Kovanda, Obrazy a sochy / 8. 2. 2018 – 8. 4. 2018

Josef Mžyk, Ohlédnutí / 8. 2. 2018 – 8. 4. 2018

Josef Beran, Jaroslav Hrabec, Jaroslav Melichárek, Obrazy pro potěšení
/ 10. 5. 2018 – 8. 7. 2018

Ty játr je když... / 10. 5. 2018 – 8. 7. 2018

Výstava k LFŠ / 26. 7. 2018 – 9. 9. 2018

František Chrástek, Fragmenty, fotografie / 26. 7. 2018 – 9. 9. 201

Lucie Chrástková, Makrosvět, fotografie / 26. 7. 2018 – 9. 9. 2018

Vladimír Groš a jeho žáci / 25. 10. 2018 – 6. 1. 2019

O čem si rozpráva Česko, Slovensko, Morava / 25. 10. 2018 – 6. 1. 2019

Památník Velké Moravy, Staré Město

Makedonie – Putování (nejen) po stopách Sedmipočteníků / do 1. 4. 2018

Srbské památky UNESCO / 31. 5. 2018 – 30. 9. 2018

**SLOVÁCKÉ
MUZEUM
V UHERSKÉM
HRADIŠTI**

Vydal Muzejní spolek v Uherském Hradišti

**Texty: PhDr. Eva Domincová, RNDr. Zdeněk Habrovanský,
PhDr. Blanka Rašticová, Ing. Ladislav Šupka, Mgr. Aranka Šupková**

Foto: RNDr. Zdeněk Habrovanský, Miroslav Chmelař,

Ladislav Chvalkovský, Ing. Ladislav Šupka

Grafická úprava: Ema Pelikánová